

[Bilgrav-Nielsen]

skulle tilrettelægges, slog det mig, at vi nok burde have inviteret de to herrer til at deltage i et par af de møder, vi har haft med regeringen om finanslovsforslaget – naturligvis som tilforordnede uden taleret. Jeg tror, at de ville have kunnet lære en hel del af, hvordan man kan samarbejde, specielt hvis det er hensigten, at samarbejdet skal vare mere end nogle få måneder.

Efter afstemningerne i går kan det slås fast, at finanslovsforslaget for 1987 i hvert fald set med radikale øjne er det bedste i mange år. Der er nu stort set balance mellem indtægter og udgifter. Det mål har regeringen og Det Radikale Venstre stilet imod, siden samarbejdet begyndte i 1982.

Det har ikke været nogen let sag at nå dertil. Vi husker tydeligt de store besparelserunder, vi måtte igennem i 1983 og til dels i 1984. Siden er der inden for de samme udgiftsrammer gennem omstillinger blevet plads til såvel udvidelse af gamle aktiviteter som til optagelse af nye, alt sammen nøje afstemt efter de overordnede hensyn, der skal tages til samfundsøkonomien.

Det overrasker os ikke så meget, at SF kun har hånsord tilovers for de bestræbelser, men vi havde måske håbet, at Socialdemokratiet, efterhånden som resultaterne viste sig, ville nå til erkendelse. Socialdemokratiet har jo selv, især i 1981 og 1982, erkendt, at kasseunderskuddet skulle bringes ned, at væksten i såvel de statslige som de kommunale udgifter skulle bringes til ophør, at renten skulle bringes ned, og at lønudviklingen i Danmark skulle være lavere end i de lande, vi konkurrerer med. En varig forbedring af beskæftigelsen forudsætter, at den stærke stigning i statens underskud standses, sagde Knud Heinesen, da han i august 1982 fremsatte det finanslovsforslag, som skulle blive hans sidste.

Som Socialdemokratiet nu agerer, må man tro, at denne erkendelse er opgivet. Hvis et flertal i går havde stemt for Socialdemokratiets ændringsforslag, ville udviklingen i det mindste være gået mod større betalingsbalanceunderskud og mod øget ledighed. Men Socialdemokratiets ændringsforslag blev ikke vedtaget.

Det blev derimod de ændringsforslag, som var et resultat af forhandlingerne mellem regeringen og Det Radikale Venstre. Det betyder, at der gennemføres en række forbed-

ringer på områder, som vi tidligere har fået forbedringer på, områder, som jeg udtrykkelig omtalte ved førstebehandlingen af finanslovsforslaget, og som jeg i går under debatten om ændringsforslagene satte tal på.

Forbedringerne falder hovedsagelig på følgende områder: uddannelse og forskning, kollektiv trafik, arbejdsformidling, arbejdsmarkedsuddannelse, bekæmpelse af ledighed blandt unge, boligområdet, miljøforbedringer, fremme af økologisk landbrug, øgede kulturbevillinger, styrkelse af politiets indsats, indførelse af ny teknologi, fremme af brug af vedvarende energi, forbedret bistandshjælp og afskaffelse af karensdagen.

På en række af de nævnte områder skete der også forbedringer forrige år og forrige år igen, og det er værd at hæfte sig ved, at de nævnte forbedringer vil blive fastholdt i de kommende finansår. Det fremgår af budgetoverslagstallene. Det skal tilføjes, at der meget vel kan blive behov for, at vi i løbet af 1987 skaber plads til ændringer på finanslovens poster, eventuelt følger nye poster til.

Den vedtagne radikale dagsorden om iværksættelse af det meget vidtgående miljøpolitiske handlingsprogram kan føre til ændringer både på indtægtssiden og på udgiftssiden. Revisionen af loven om at erstatte jobtilbud med uddannelsesstilbud kan også føre til ændringer. Det samme kan de fortsatte overvejelser om socialpolitiske forbedringer og de fortsatte overvejelser om flygtningeproblemet.

Det Radikale Venstre vil i de kommende år foreslå nye forbedringer på de samme områder som i år og på nye områder, men selvfølgelig stadig under iagttagelse af de overordnede samfundsøkonomiske hensyn, som alle må følge. Hvis man ikke gør det, vil vi opdage, at gennemførte forbedringer bliver en kortvarig fornøjelse.

Hvor stor en velstandsstigning der kan blive plads til i de kommende år, afhænger af mange andre forhold end størrelsen af det danske statsbudget. Hvordan vil de økonomiske forhold udvikle sig i de lande, vi handler mest med? Den nye finansredegørelse spår en stærkere vækst dér end hos os selv. Det skulle indebære bedre afsætningsmuligheder for danske produkter i udlandet. Udnytter vi denne mulighed, og hvis vi importerer mindre end hidtil, hvad vore forbrugsbegrænsende foranstaltninger skulle